

ลำนิทาน
สีทนตามนางมโนราห์

(หย่าว)

จ๊กกล่าวกำหละปางก่อนสีทน
หลายวันช่อน หลายเดือนแถมถ่าย
หละวะโศกเศร้า ในกายหมองหม่น
คิดอยากได้ แจ่มเจ้า หละเมียหมิงมาเทียม
คองหลายมือ หลายเดือนทศมาส
ยั้งนั้นแหล้วยังมีพรานกล้า
เลาะไปเห็นมโนราห์ เล่นล่องลำน้ำ
ทำวนี้กะขอบอยู่แล้วเห็นหน้าชื่นใจ
มอบให้แก่บ่าวสีทน
นอนชม น่องมโนราห์ บ่เว้นว่าง
โอ้ยนั้นน่า...นั้นแล้ว
หมายส่งสารเลวรบ ส่งถึงบ่าท้าว
ท้าวนี้กะลานาถน้อย เมียแก้วหมิงมโน
ค้อยอยู่ดีได้อนาง อยู่เฮือนค้อยอ้าย
ให้มโนแจ่มเจ้า ให้ค้อยถ่าอยู่เฮือน
คั้นว่าสีมาลัยงใส ดอกส่อง สีบานชื่น
ดอกนั้นนา พุณานินานั้นนา
ท้าวนี้กะได้ เอ็นสั่งลาเมีย
ท้าวหละกะมีแต่เศร้า แต่เศร้า บทเพลงฮ้องสั่ง
โอ้ยนั้นน่า...นั้นแล้ว

จ้งหละว่าครั้งนั้นได้ นั้นได้ ท้าวชนะสงคราม
ใจบ่บานนำน้อง เมียแพงน้องนาถ
อยู่บ่ได้ สีท้าวตุงกลับคืน
พอแต่ไปถึงบ้าน เป้งงานนครราช
บาคะเลยไต่ซ้ถามข่าวพระมารดาท่อนั้นแล้ว

(พูด)

หลังจากสีทนไปซ้ถามข่สงครามชนะแล้ว กลับมาบ้านมาชอง บ่เห็นถะนาคน้องเมียหมิงมโนราห์ กะเลย
ฮ้องถามแม่ว่า แม่เอ๊ย มโนราห์ไปไใส ช่างบ่มาเห็นหน้า มารดาเจ้าไขค้บอกเหล่า ว่ามโนหมิงเหง่าเมียเจ้าผัดตัว
เมื่อ ต่อจากนี้ฟังบทบาทนาฏศิลป์ของสีทนมโนราห์สีได้อ้อฮอนฮ้องหาเมียได้แล้วครับ

เนาเดื่อแม่อยู่เมืองเป้งงานหละบ่มีเมียช่อน เมียช่อน
นับได้หลายชวบมือ เจ้าเมียช่อนบ่มี
อดสาทนยากแค้น แสนเศร้าห่มเหงา
สาวเดื่อแม่ อยู่เมืองเป้งงาน หละบ่มีมาต้อง มาต้อง
เนาอยู่ปราสาทกว้าง หลายมือผ่านมา
ชื่อว่านายพรานบุญ
เลยจับนางมาให้สีทนโดยมอบ
พรานมอบโนราห์ให้ แก่บ่าวบาวสีทน
จนมาถึงเจ็ดปี ปลายเจ็ดเดือน ว่าอยู่เซยชมชอบ
สนุกนอนแนบข้างแทงจ่างเต่าชน
พอหละเมื่อลู่วงพัน มาเกิดเหตุสงคราม
ว่าหละให้ไปเลวสู้ เลวสู้ สงครามตีต้อย
รูปร่างโก้ นีรูปร่างโก้ ให้เนาอยู่หอปราง
คั้นบ่ตาย สีคั้นมาหาน้อง เป้งงานหมองเก่า
บอกนาคฮ้อยตอกไม้ ไว้ถ้าสามปี
สีคั้นมาหาน้อง เป้งงานหมองเก่า
คั้นหละว่าดอก เที้ยวเศร้าคองอ้ายว่าตาย
น้ำตาเที้ยวไหลริน ตั่งฝนเดือนเก่า
สีทนหลังสั่งน้อง ไกลหน้าห่างไป

บาคะเลยหันหลัง กลับคืนเมื่อบ้าน
ใจสีขาดห่วงน้อง เมียแก้วบ่าวาย
อดสาบั้น ตุงเดียวเซียวตั้น
บ่เห็นถะนาคน้อง เมียเจ้าผัดเหล่าหนี

(อ่านหนังสือ)

โอ้ย..ฟ้าเอ๋ย ฟ้าฮ้างข่ม
หละมาบัดนี้ มโนเอ๋ย
หม่อมพี่ชาย หม่อมพี่ชาย

แล้วบัดนี้จักกล่าวกำปางก่อนสีทนนี่แหละ

ใจบับานนำน้อง เมียแพงน้องนาง

อยู่บ่ได้ กะดันคุดกลับคืนนี้แหละ

พอแต่ไปถึงบ้าน เบ็งจານนครราช

บากะเลยไต้ซี่ ถามแม่พระมารดา

มารดาเจ้า ไชคำบอกเหล่า

กลับคืนบ้าน ปางก่อนเจ้าภูเงิน พุ่นแหละ

สีทนนหัวใจแป้ว เบ็ดแนวนั่งกอดเข้า

ท้าวกะมีแต่เศร้าเหงาวังและห้วงน้ำ

เป็นจั่งไต่ กะสิลาแม่เค็งของท้าว

ลูกสีจากกำก่อน ไปแล้วกะช่างตาม

หนทางไกลแท้ๆ สีไปได้ดอกจั่งไต่

ท้าวกะมีมีฟัง....หละแล้ว

ลูกสีเมื่อนำแก้ว เมียแพงเยาวมาศ

ท้าวเลยยกหย่างย้าย ลาแม่กะเดิน

ท้าวกะมีแต่ให้ นำเมียอยู่ว่อน วอน

บ่าวสีทนนทานฮ้อง เสียงวอน วอน อินใส่

มโนห์เอ๋ย..นกพรากคูกะยังฮ้องน้อเสียงดัง

...ส่วนว่ากาพรากยังกะยังส่งน้อเสียง....ก้อง

มโนห์...เอ๋ย

มโนห์เอ๋ย.....แก้สีไปน้จจากอ้าย

ขอให้ส่งลา ชายพร ๒๖ มี

หละแสนสีไปใจๆ

แห่นเดื่อ...น้อง

(ลำเต็น)

ในกลางป่า ดาระดาษ

คิดถึงมโนรา เจ้าจากพี่ไป

คิดถึงคราว เราอยู่เคียงใจ

น้องจากพี่มา ด้วยเหตุไฉน

หญิงอื่นหมั้นคน ไม่สนฤทัย

กวมหัวเหือนบ่อนน้องอยู่ เดอหละนาง
สว่างมาหนีไลอ้าย น้อไลอ้าย สีตายถึม
หละนา

ไปณรงค์สงครามว่าสีคืนเมื่อบ้าน

ใจสีขาดห้วงน้อง เมียแก้วบ่วย

อดสาบินคุดเดียวเขียวคุด

บ่เห็นถะนาถน้อง เมียเจ้าผัดลักหนี

แม่เอ๋ย! มโนราห์ไปไสช่างบ่มาเห็นหน้า

ว่ามโนห์หมิงเหงา เมียเจ้าผัดต่าคืน

มโนห์เห็น เหาะบินไปแล้ว

สีทนน...เอ๋ย

แสนยากล้ำ ลำบากหัวใจเด้น้อ

ลูกสีเอาตนเข้า นำเมียเจ้าน้อยอ่อน

ทาง แม่กะเลยห้าม เขาๆ ลูกแม่

แม่นสีห้ามอยู่ใจๆ อยู่ใจๆ ...

โอ้ยเป็นอีฮยังกะตาม แม่เอ๋ยกะตามแล้ว

คาดว่าอยู่บ่ได้ ใจนั้นว่าห้วงหลาย

เอาตนเพลีน คุดไปจนไต่

เข้าไปดอนป่าไม้ ไพรกว้างเจ้าคองหนา

มโนห์เอ๋ย..... เอ๋ย

บัดว่าน้องพรากอ้าย.. คำเดียวบ่เอ็นสิ่ง.....

.....ตั้งแต่ไม่ใหญ่ล้มกะยังเอ็นว่าสั่งต่อ

สีบสีไปน้อจากอ้าย

มโนห์เอ๋ย..

หลูโตนอ้ายผู้คุดนำ

ไอ้อนาถ วาสนา

คิดถึงพี่ สักนิดหรือเปล่า

เราเคยร่วมทุก สนุกอุรา

พี่ยังรัก ปักดวงกมล

ไต่เอ๋ยยอดชู โฉมตรูที่จาก

ทนลำบาก อยู่กลางพงไพร
พีเหน้อยแทบสิ้น ชีวิตมลาย
ลำบากยากเข็ญ ด้วยเวรอันใด
เมียจ๊ะเมียจำ พีเหน้อยเต็มที
มาช่วยพีด้วย พี่จะม้วยเต็มทน
ไม่มีเลี่ยน้อง พี่ต้องตายแน่

(หย่าว)

บ่าวสีนทานให้น้ำเมียเจ้าว่อน วอน
เข้าไปตอน ป่าไม้ไพรกว้างเจ้าค่วงหน้า
ทางเมื่อยอด อ่อนหล้า
ทนทานอด อ่อนแสงหิวหล้า
พากันแสวงมาทวง ว่าสีนทาทำ
สีนทาบ่าวทำว ขอไว้บ่ให้กิน
เกลียวเบิ่งผ้าขาดวิน

(ทางสั้น)

เป็นน้ากรรมของบา
จึงได้เฮสนไฮ้ น้ำเมียตันป่า
สีนทานวล แคนชวนไว้ก่อน

ข้าวปลาอาหาร ไม่มีจะกิน
พี่ก็ลุ่มในอก เหมือนตกรกทั้งเป็น
เมียจ๊ะเมียจำ....เออ....เออ....เอ๋ย
ทูนหัวของพี่ ได้ยินบ้างไหม
มองหาผู้คนที่ช่วยชูกาย
คงม้วยแจ้แก่ อยู่กลางพงไพร

ว่อน วอน หว่อน วอน
โอ้ยนั้นนา นั้นแหล้ว
หิวหอดอาหาร
ไปถึงเปรตห้าฮ้อย ปากป่องกลมเข้ม
เห็นมันซาวมือใกล้ สีกัดกินบาบ่าว
โอ้ยนั้นนา นั้นแล้ว
ส้อยแหล่งคุงทำ

เก่าได้นำใช้
มโนบินผ่านฟ้า ทนเหล่าไต่ดิน
ท่อนี้่นา